byla její odpověď na sdělení toto tak úplná a přesná, aby mohla býti pojímana za formální námitky dle § 18, odst. 3.

V daném případě opomenul především vyměřovací úřad ve smyslu § 18, odst. 1, vyzvati stranu, aby udala hodnotu přiměřenou, což nezbytně učiniti měl, když nebral za základ kupní cenu z r. 1883, již strana pokládala za nabývací cenu ve smyslu § 8 řádu. Úřad vyměřovací neučinil ničeho jiného, nežli že straně ohlásil, že ustanovil tuto hodnotu částkou 3230 K, a nenaznačil, jak k této číslici dospěl, ani stranu neuvědomil o tom, že částka ta má representovati násobek počtu čtverečných sáhů prodané nemovitosti cenou 1 K za čtverečný sáh. Tímto opomenutím bylo straně znemožněno poukázati k tomu, že počet čtverečních sáhů vyměřovacím úřadem předpokládaný jest mylně vypočten, že jitro nemá, jak bylo při výpočtu tom předpokládáno, 800 čtver. sáhů, nýbrž 1600 čtver. sáhů a že by tudíž i při stanovisku vyměřovacím úřadem zaujatém hodnota nabývací nebyla 3230 K, nýbrž 6433 K. Tato neúplnost a nesprávnost sdělení úředního straně daného vylučovala právní jeho účinnost a nemohly již proto vzejíti následky prekluse, o kterých jedná § 18, odst. 4.

Nadbytkem ještě shledává nejvyšší správní soud v podání stěžovatelů ze dne 13. ledna 1917 námitky ve smyslu § 18, odst. 3. Vždyť jimi opakují vlastně stěžovatelé, že nabývací cena jejich v r. 1883 byla 6000 K, kteráž cena byla tím jimi postavena proti hodnotě 3230 K vyměřovacím úřadem k 1. lednu 1903 předpokládané, a prekluse také proto nenastala.

Nutno proto pokládati v odpor vzaté rozhodnutí, vycházející při zamítnutí stížnosti jedině z právního názoru, že stěžovatelé jsou prekludováni se všemi námitkami proti předpokládané nabývací hodnotě 3230 K, za nezákonné a je dle § 7 zák. o správ. s. zrušiti, aniž bylo možno nebo nutno hleděti k námitkám, vztahujícím se k meritu věci, zejména k otázce, jaká částka má býti vzata za podklad stanovení ceny čili hodnoty nabývací.

Č. 38.

Vyživovací příspěvek: Není-li tu závislosti výživy příslušníků povolaného na příjmu z práce jeho, je pro nárok jejich na vyživovací příspěvek lhostejno, zda a jaké příspěvky jim povolaný před nastoupením služby vojenské poskytoval.

(Nález ze dne 13. února 1919 č. 8.)

Věc: František Vítek v Chrudimi (adv. Dr. Leopold Langer z Prahy) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Nárok stěžovatelův, aby mu z důvodu povolání syrova k činné službě vojenské přiznáno bylo výživné od 1. července 1916 jako dne nastoupení do 31. března 1917, dále příbytečné dle § 4, odst. 2 zákona z 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. v doplnění dle § 2 cís. nař. ze dne 30. března 1917 č. 139 ř. z. od 1. dubna 1917 do 31. července 1917 a další výživné od 1. srpna 1917, byl opětně, posléze usnesením okresní vyži-

vovací komise ze dne 4. června 1918 č. 12.771 zamítnut a odvolání z tohoto rozhodnutí nevyhověno naříkaným rozhodnutím z důvodu, že výživa stěžovatelova nezávisela na povolaném a není ohrožena.

Stížnost, která rozhodnutí tomu vytýká nedostatek skutkových zjištění a nezákonnost, shledal nejvyšší správní soud neodůvodněnou.

Třeba že ani rozhodnutí prvé ani rozhodnutí druhé stolice neuvádí podrobně skutečností, na kterých je založeno, dlužno přece dle spisů souditi, že opírá se o okolnosti stěžovatelem samým udané, že v době nastoupení synova do služby vojenské byl advokátním solicitátorem s ročním příjmem 1650 K a spolumajitelem domu a pozemků značně zadlužených. Veškera tvrzení o ceně tohoto majetku a o okolnostech výnos jeho podstatně snižujících byla oběma komisím známa z údajů stěžovatelových a nevychází ze spisů, že komise o správnosti jejich pochybovaly.

Když na tomto podkladě komise znajíce i místní poměry, dospěly k závěru, že příjem z těchto pramenů plynoucí stačí k výživě stěžovatelově, a k dalšímu závěru, že proto jeho výživa nebyla závislou na příjmu z práce povolaného syna a není ohrožena, nemohl nejvyšší správní soud závěr ten co do správnosti jeho přezkoumati, nýbrž musil dle § 6 zák. o správ. s. též svoje rozhodnutí založiti na tomto skutkovém zjištění, jemuž nelze vytýkati, že rozhodné skutečnosti nebyly dostatečně vyšetřeny.

Stěžovatel ovšem poukazuje na to, že dcery jeho se nemohou samy vyživiti a že je sám musí ještě podporovati, okolnost ta je však nerozhodnou, neboť dle zákona o vyživ. přísp. dlužno nárok každého čekatele posuzovati o sobě, zejména u každého příslušníka povolaného zvlášť vyšetřiti, zdali a pokud výživa jeho závisela na příjmu povolaného. Komise vyživovací neměla k šetření tomu stran sourozenců povolaného příčiny, poněvadž nárok těchto sourozenců nebyl ani přihlášen ani v dalším řízení proveden. Není-li tu závislosti výživy stěžovatelovy — jehož výživa byla hražena vlastním jeho příjmem — na příjmu z práce povolaného, pak je též lhostejno, jaké částky povolaný před nastoupením služby vojenské svým rodičům nebo jednomu z nich poskytoval, zvláště, hledí-li se i k tomu, že matce povolaného výživné v plné míře bylo přiznáno. Konečná námitka, že naříkané rozhodnutí nestalo se řádně, ježto prý bylo vydáno před zasedáním zemské komise vyživovací, nemá ve spisech správního řízení žádné opory.

Stížnost není tedy v žádném směru odůvodněna, pročež byla zamítnuta.

Č. 39.

Honební právo (Čechy): I. * Podkladem úpravy společenské honitby jest osada. Honební výbor jedné osady nemůže způsobiti, aby společenská honitba byla složena z pozemků dvou osad, třeba osady ty tvoří jedinou politickou obec. — II. * Honební výbor není oprávněn, aby si stěžoval do výše náhrady, stanovené za honitbu na enklávách dle § 7 čes. hon. zák.

(Nález ze dne 13. února 1919 č. 105.)

Věc: Honební výbor v Sestrouni (adv. Dr. Theodor Šmeral z Vršovic) proti Zemské správní komisi král. Českého (za súčastněnou stranu Anto-